

direktøren selv havde givet Fuldmagt til at gøre det. Og Direktøren foreviste saa Generaldirektøren en Tegning, som bar følgende Paategning: „Approberes til Op-hængning paa Stationerne. Einar Ambt”. Generaldirektøren grundede lidt paa dette. Saa tog han en Saks og klippede ganske roligt denne Paategning af, hvorefter han tilbageleverede Tegningen, idet han sagde: „Saa, nu er den Approbation ude af Verden!”

Det forekommer mig, at det er et stift Stykke, naar Generaldirektør Ambt gør noget saadant, og jeg finder, at det er en saa mærkelig Fremgangsmaade, at jeg ikke tør give den den efter min Mening eneste rigtige Betegnelse, da jeg saa ganske sikkert vilde komme i Konflikt med den højtærede Formand. Jeg skal blot tilføje, at ved den af mig her refererede Samtale vare to Vidner til Stede, hvis Navne jeg ikke ønsker at nævne her, men jeg skal gerne opgive dem til den højtærede Minister, om han maatte ønske dem.

Reklameselskabet maatte saa med temmelig stor Bekostning lade udarbejde nye Tegninger og Apparater, men gjorde kloge af Skade henvendte de sig til Hr. Arkitekt Einar Ambt og traf, efter hvad der er blevet mig berettet, en Overenskomst med ham om, at han fremtidig skulde udføre Projekterne, hvilket han indtil fornylig ogsaa har gjort. Men nu kommer der atter en Mærkelighed, nemlig dette, at det var meget sjældent, at Reklameselskabet kunde faa den første af de af Hr. Arkitekt Einar Ambt udfærdigede Tegninger godkendt. Som Regel maatte der 3 Stykker til. Undertiden skete det dog ogsaa, at Nr. 2 blev antaget. Dette ser lidt underligt ud, men det bliver maaske mere forstaaeligt, naar man, som det er blevet mig berettet, faar at vide, at Hr. Arkitekt Ambt skulde have 100 Kr. for hvert af ham udarbejdet Udkast uden Hensyn til, om det blev antaget eller ikke.

Saaledes er denne Historie berettet mig, og jeg vil bede den højtærede Minister om ogsaa at lade denne Sag undersøge. Det er dog for galt, som jeg sagde før, om Embedsmænd i høje Stillinger skulle bære sig saaledes ad. Og dette i Forbindelse med, hvad der fra anden Side er fremkommet, burde, hvis det viser sig at være rigtigt, bevirke, at der foretages baade et Person- og et Systemskifte i Statsbanernes højeste Administration.

Poul Christensen: Den Gang jeg bad om Ordet, var det min Hensigt at knytte

enkelte Bemærkninger til et Par af de Forslag, som den højtærede Landbrugsminister har fremsat paa det foreliggende Finanslovsforslag. Siden har imidlertid den højtærede Landbrugsminister haft Ordet og har udtalt sig om enkelte Spørgsmaal, til hvilke jeg ogsaa ønsker at knytte nogle Bemærkninger.

Der, har gennem disse Dages Forhandlinger gaaet ligesom en rød Traad, idet Ordet „Sparsommelighed” har lydt fra alle Talere. Jeg mindes ikke nogen Sinde før, at Ordet Sparsommelighed har lydt saa stærkt og saa ofte, næsten enstemmigt, i det danske Folketing som under denne Finanslovbehandling. Jeg erindrer meget vel, at dette Krav har været rejst fra Venstres Side ogsaa tidligere, men naar det har været rejst fra hele Venstre op gennem Aarene og indtil noget ind i dette Aarhundrede og siden kun af en Del af Venstre, har dette Krav taget Sigte paa Militærbevillingerne. Naar Kravet nu rejses fra næsten alle Sider, rejses det imidlertid ikke paa denne Konto, og man ser, at det forelagte Finanslovsforslag indeholder Militærbevillinger til et Beløb af over 35 Mill. Kr., medens man ved Aarhundredets Begyndelse var nede paa omkring 20 Mill., saa at der er en Opgang paa dette Omraade af omtrent 15 Mill. Kr. Talen om Sparsommelighed er saaledes paa det militære Omraade hørt op. Naar den nu lyder saa meget stærkere paa det civile Omraade, er det maaske ikke givet, at man vil have synderlig større Held her end paa det militære Omraade, thi naar man skal til at drøfte, hvor man kan spare disse Penge, føler jeg mig overbevist om, at Enigheden hører op, i hvert Fald er jeg sikker paa, at man ikke vil naa til fuld Enighed paa ret mange Omraader. Jeg tror derfor, at den megen Tale om Sparsommelighed ikke fører synderlig vidt. Een Ting er jeg klar over — det har ogsaa givet sig til Kende under disse Dages Forhandlinger —, at naar der nu lyder Krav om Støtte fra Staten til civile Opgavers Løsning og civile Formaalets Fremme, taler man med en vis Forsigtighed herom, man vover ikke at rejse Kravene i Øjeblikket. Og dette beviser da i alt Fald, at denne Ødslen med Statens Midler til de militære Formaal har ført til, at vi nu staa saadan, at de civile Formaal maa træde i Skyggen i den nærmeste Fremtid.

Paa den anden Side lyder der ogsaa Røster om at skaffe Staten nye Indtægter, og der er fra Regeringens Side antydning, at der i indeværende Samling maaske vil